

Sygn. akt IX W 738/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Kalina Pawełko

bez udziału oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. sprawy **J. D. (1)**

s. W. i H. z domu K., ur. (...) w S.

obwinionego o to, że:

I. w dniu 08.01.2015r. około godziny 13:15 w O. przy ul. (...) zaparkował pojazdem H. o nr rej. (...) w wyniku czego naruszył warunki dopuszczalności zatrzymania lub postoju pojazdu na chodniku, czym wykroczył przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji

- tj. za wykroczenie z art. 90 kw

II. w miejscu i czasie jak wyżej nie udzielił strażnikowi miejskiemu upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania wiadomości co do tożsamości własnej

- tj. za wykroczenie z art. 65§2 kw

ORZEKA:

I **obwinionego J. D. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, iż czyn opisany w pkt I wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 97kw, a obwiniony zaparkował pojazd na chodniku, odnośnie zaś czynu z pkt II ustalając, iż obwiniony nie udzielił strażnikowi miejskiemu dokumentów co do tożsamości własnej i za to na podstawie art. 97kw i art. 65§2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazuje go wymierzając na podstawie art. 65§1kw w zw z art. 65§2kw w zw z art. 9§2kw **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

II na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

Sygn. akt IX W 738/15

UZASADNIENIE

J. D. (1) obwiniony został o to, że w dniu 08.01.2015r. około godziny 13:15 w O. przy ul. (...) zaparkował pojazdem H. o nr rej. (...) w wyniku czego naruszył warunki dopuszczalności zatrzymania lub postoju pojazdu na chodniku, czym wykroczył przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji tj. za wykroczenie z art. 90 kw oraz w miejscu i czasie jak wyżej nie udzielił strażnikowi miejskiemu upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania wiadomości co do tożsamości własnej tj. za wykroczenie z art. 65§2 kw

Obwiniony mieszka w (...), jest renciście, nie ma nikogo na własnym utrzymaniu, jest żonaty.

W dniu 08 stycznia 2015r. około godziny 13:15 obwiniony wjechał pojazdem H. o nr rej. (...) w ul. (...) od strony ul (...) w O.. Zaparkował naprzeciwko przedszkola, częściowo na jezdni, a częściowo na chodniku po lewej stronie drogi. Po zaparkowaniu obwiniony oddalił się od pojazdu.

Lewa strona samochodu H. znajdowała się na chodniku. Obok pojazdu obwinionego pozostawiona została dla pieszych szerokość chodnika wynosząca mniej niż 1,5m. Chodnik ten wykonany jest z płyt chodnikowych o szerokości około 30cm każda. Jego całkowita szerokość wynosiła w miejscu pozostawienia pojazdu przez obwinionego cztery i pół płyty. Obok pojazdu obwinionego postawiła do przejścia szerokość około dwóch płytek chodnikowych. Chodnik jest oddzielony krawężnikiem od jezdni i podniesiony w stosunku do niej. Za nim znajduje się trawnik. Jezdnia wykonana jest także z płyt betonowych o innym kształcie.

Obok pojazdu obwinionego przechodził patrol Straży Miejskiej w składzie (...). Strażnicy podjęli interwencję. Zauważyli, iż piesza z wózkiem dziecięcym przechodząca obok pojazdu obwinionego nie miała wystarczająco dużo miejsca na chodniku i musiała zejść na trawnik. Obwiniony pojawił się po 5-10 minutach. S. K. po przedstawieniu się i podaniu powodu interwencji poprosił obwinionego o okazanie dokumentu tożsamości celem ustalenia danych obwinionego. J. D. (2) wyjął saszetkę z dokumentami, otworzył ją, pokazał, iż posiada dokumenty, następnie zamknął ją nie podając dokumentu tożsamości strażnikowi miejskiemu. S. K. i W. P. (1) nie ustalili danych obwinionego. Poprosili o przybycie patrolu policji na miejsce zdarzenia i pomoc w ustaleniu tożsamości osoby kontrolowanej. Dyżurny K. O. wysłał na ul (...) funkcjonariusza policji – P. S. (1). Obwiniony poinformował go, iż nie okazał strażnikom dokumentów albowiem według niego okazanie dokumentów oznacza ich pokazanie ale nie dostarczanie do rąk osób kontrolujących. Na żądanie funkcjonariusza policji obwiniony wręczył mu dokumenty, które P. S. przekazał Strażnikom Miejskim przeprowadzającym interwencję. Na ich podstawie ustalona została tożsamość obwinionego.

W dniu zdarzenia w rejonie skrzyżowania ul (...) z K. prowadzone były prace drogowe. Wjazd w ul (...) możliwy był wyłącznie od strony ul (...). Tymczasowy dojazd wykonany został z płyt betonowych, przy zjeździe z ul (...) znajdowały się znaki B-36 po obu stronach drogi. Dojazd do ul (...) możliwy był drogą osiedlową biegnącą przy garażach. Wyjazd na ul (...) znajdował się na wysokości budynku banku z możliwością skrętu w prawo lub w lewo. Znak B-36 usytuowany był po prawej stronie od wyjazdu w drogi osiedlowej patrząc w kierunku ul (...), a także w głębi ul (...) w rejonie budynku mieszkalnego oznaczonego nr (...).

(d. notatka k 3, zdjęcie k 4,29, schemat k 43-44, 46, szkic k 61, mapa k 5, zapytanie o karalności k 10, wyjaśnienia obwinionego k 47-47v, S. K. k 48-48v, 22-23, W. P. k 47v-48,26, P. S. k 62-62v, płyta k 52).

Obwiniony J. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zaparkował przy ul (...), jednak nie na chodniku a na poboczu. Uważa, że nie był to chodnik gdyż nie spełniał definicji chodnika. Według obwinionego w przepisach nie ma klasycznej definicji chodnika, ale można domniemywać, iż musi on mieć co najmniej 1,5m szerokości. Lewa strona jego pojazdu znajdowała się na poboczu zajmując jego 50 % szerokości, a prawa na jezdni. Nie było tam znaku zakazu. Strażnik miejski pytał i uzyskał jego dane.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, uznając je za przejaw przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Twierdzenia obwinionego pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków, dokumentacją fotograficzną oraz przepisami prawa o ruchu drogowym.

Z zeznań W. P. (1) wynika, iż w dniu zdarzenia wjazd w ul (...) możliwy był tylko od strony ul (...). Zauważył samochód obwinionego stojący naprzeciwko przedszkola, tarasował on chodnik zajmując z jego szerokości 1-1,5m i pozostawiając pieszym około 0,7m. Zdaniem świadka obwiniony zaparkował na chodniku, który był ułożony z płytek chodnikowych, konstrukcyjnie wyodrębniony, wyższy od jezdni. Obwiniony pojawił się przy pojeździe po paru minutach. Strażnik S. K. poprosił obwinionego o okazanie dokumentów, obwiniony nie okazał ich. Po ponownej prośbie wyciągnął dokumenty ale nie podał ich strażnikom oświadczając, iż nie ma takiego obowiązku. Wezwali

policję, gdyż nie byli w stanie ustalić jak obwiniony się nazywa. Na ulicy (...) w miejscu gdzie zatrzymał się obwiniony obowiązuje znak B-36. Podczas interwencji, obok pojazdu obwinionego przechodzili piesi. Kobieta prowadząca dziecięcy wózek musiała zejść na trawnik .

Zeznania w/w świadka znajdują potwierdzenie w relacji S. K.. Podał on, iż samochód obwinionego zaparkowany był częściowo na chodniku a częściowo na jezdni, Zajmował około 80% chodnika , nie zostało pozostawione 1,5 m szerokości chodnika dla osób pieszych. W ocenie świadka obwiniony pozostawił dla pieszych około 0,5m chodnika . Piesi przechodzący obok pojazdu H. nie mieścili się na chodniku, pani z wózkiem dziecięcym musiała zejść na trawnik. Obwiniony pojawił się po 5-10minutach. Po podaniu powodu interwencji został poproszony o okazanie dokumentów-dowodu osobistego , prawa jazdy. Obwiniony oświadczył, że zna przepisy i nie ma obowiązku okazywać im dokumentów. Wyjął portfel, w którym znajdował się dokumenty, otworzył go, następnie zamknął i schował. Nie mogli odczytać danych obwinionego. Wezwali patrol policji celem ustalenia danych obwinionego. Wykonali zdjęcia obrazujące miejsce, w którym stał samochód obwinionego.

P. S. (1) zeznał, iż został wysłany przez dyżurnego na miejsce zdarzenia , gdzie interwencje podejmował patrol Straży Miejskiej, gdyż obwiniony odmówił podania danych i okazania dokumentów. Strażnicy twierdzili, iż nie mogli ustalić tożsamości obwinionego. J. D. (1) oświadczył , iż ma obowiązek okazać dokumenty , co według niego oznacza ich pokazanie , ale nie podanie ich do ręki. Na jego żądanie obwiniony podał mu dokument tożsamości . Twierdził, że policja to inny organ. Świadek zeznał, iż dopiero on podał dokumenty obwinionego strażnikom miejskim, którzy na ich podstawie ustalili tożsamość osoby kontrolowanej . Obwiniony twierdził, iż nie powinien tego robić. W jego ocenie obwiniony nie okazał strażnikom dokumentów. Interwencja dotyczyła zaparkowania samochodu na zakazie parkowania i na chodniku bez pozostawienia 1,5 szerokości chodnika dla pieszych. Według świadka obwiniony stał na wyraźnie wyodrębnionym od jezdni chodniku, oddzielnym krawężnikiem i podniesionym w stosunku do jezdni. Obwinionym pozostawił pieszym jedynie tyle miejsca, że mogła przejść obok jego pojazdu jedna osoba, piesza z wózkiem nie mogła już przejść . Miejsce to objęte jest znakiem B-36, ale nie pamięta czy znak ten stał w dniu zdarzenia.

Sąd podzielił zeznania świadków uznając je za spójne, logiczne, rzeczowe i konsekwentne . Należy zauważyć, iż z zeznań wyżej wymienionych wynika jednoznacznie, że obwiniony zatrzymał pojazd częściowo na jezdni , a częściowo na chodniku zajmując jego część i nie podstawiając pieszym szerokości 1,5m, a następnie odmówił podejmującym interwencję strażnikom miejskim okazania dokumentu tożsamości. Świadcowie stanowczo wskazali, że obwiniony zajął większą część chodnika , a przejście pozostawione pieszym było niewystarczająco szerokie. Różnice w ich relacjach dotyczą oszacowania szerokości chodnika zarówno całkowitej jak i pozostawionej obok pojazdu obwinionego. W tym zakresie bardziej miarodajne są ustalenia dokonane na podstawie zdjęć wykonanych na miejscu zdarzenia oraz nagrania dostarczonego przez obwinionego. Świadcowie nie mierzyli chodnika w czasie zdarzenia, wskazali wartości orientacyjne .

Z zeznaniami świadków korespondują pozostałe dowody w postaci zdjęć k 4 i 29 , schematu oznakowania k 5, 43-44, 46, a także nagrania dostarczonego przez obwinionego k 52 . Obrazują one miejsce zdarzenia i obowiązujące na ul (...) oznakowanie.

Zdjęcia wykonane przez strażnika miejskiego wskazują miejsce w jakim zaparkowany został samochód obwinionego , a także jaką część chodnika zajmował. Wynika z nich, iż pieszym pozostawiona została obok pojazdu H. szerokość około dwóch płytek chodnikowych tj około 60cm. Szerokość jednej płytki obwiniony oszacował na 30cm. Nagranie dostarczone przez obwinionego potwierdza, iż szerokość chodnika w miejscu zaparkowania pojazdu wynosiła około 135-140cm(szerokość 4,5 płyty chodnikowej). Była to część drogi wyraźnie wyodrębniona krawężnikiem o innej nawierzchni, podniesiona w stosunku do jezdni ul (...). Nagranie przedstawia wjazd od ul (...), tymczasową drogę dojazdową. Wynika z niego, iż obwiniony po wjeździe wjazdem tymczasowym z płyt betonowych, przy którym znajdował się znak B-36 poruszał się wzdłuż garaży droga osiedlową, następnie dojeżdżając do ul (...) skręcił w lewo i zatrzymał się po lewej stronie drogi. W rejonie wyjazdu na ul (...) i skręcie w lewo nie był widoczny znak B-36 . Oznakowanie takie umiejscowione jest w głębi ul (...) w rejonie budynku nr (...) oraz po prawej stronie od wyjazdu z drogi osiedlowej. Powyższe oznakowanie i przebieg dojazdu potwierdza schemat oznakowania k 44,46.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinionego J. D. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym ustaleniem, iż czyn opisany w pkt I wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 97kw, a obwiniony zaparkował pojazd na chodniku, odnośnie zaś czynu z pkt II ustalając, iż obwiniony nie udzielił strażnikowi miejskiemu dokumentów co do tożsamości własnej. Obwiniony wyczerpał znamiona wykroczeń z art. 97kw i art. 65§2 kw. Przyjęta kwalifikacja z art. 97kw odpowiada treści zarzutu stawianego obwinionemu.

Zgodnie z art. 47 ust 1 prawa o ruchu drogowym dopuszczalny jest postój lub zatrzymanie pojazdu na chodniku kołami jednego boku pojazdu lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie własnej nie przekraczającej 2,5t pod warunkiem, iż na danym odcinku nie obowiązuje zakaz zatrzymywania się lub postoju, szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5m, pojazd nie tamuje ruchu na jezdni. Chodnik jest to, zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 9 ustawy prawo o ruchu drogowym, część drogi przeznaczona do ruchu pieszych.

Mając na uwadze cytowane przepisy uznać należało, iż obwiniony nie zastosował się do zasad i warunków określających dopuszczalność postoju samochodu na chodniku. Jego pojazd został zaparkowany w taki sposób, iż część chodnika pozostawiona pieszym wynosiła około 60cm. Zdjęcia, nagranie świadczą o tym, iż obwiniony parkował na chodniku. Wniosku tego nie zmienia także cytowana definicja chodnika.

Sposób rozmieszczenia znaków B-36 na ul (...) i możliwość dostrzeżenia ich przez obwinionego przy uwzględnieniu drogi jaką poruszał się przy dojeżdżaniu do ul (...) przemawia za zasadnością odstąpienia od oskarżyciela stawiania obwinionemu zarzutu z art. 92§1kw.

Zgodnie z art. 65§2 i §1 kw karze grzywny podlega kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, co do swojego obywatelstwa zawodu, miejsca zatrudnienia, lub zamieszkania.

Zachowanie obwinionego nie spełniało wymogu „udzielenia dokumentów” o jakim mowa w cytowanym przepisie. Obwiniony pokazał jedynie, iż dokumenty takie posiada, nie umożliwił natomiast zapoznania się z nimi legitymującym go strażnikom miejskim. Nie byli oni w rezultacie w stanie ustalić danych obwinionego. W zachowaniu obwinionego widoczne było lekceważenie instytucji jaką jest Straż Miejska. Nie wywiązał się on z obowiązku poddania się legitymowaniu - udzielenia dokumentu uprawnionemu strażnikowi miejskiemu. Nadmienić należy, iż odmiennie zachował się wobec funkcjonariusza policji.

Strażnicy Miejscy byli uprawnionymi do legitymowania obwinionego zgodnie z ustawą o strażach gminnych (art. 12), oraz ustawy prawo o ruchu drogowym (art. 129b).

Sąd wziął pod uwagę dane o uprzedniej niekaralności obwinionego k 10, treść orzeczenia wydanego w sprawie(...)

W świetle wskazanych wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec obwinionego karę grzywny w wysokości 300 złotych. Orzeczona kara, w ocenie Sądu, jest współmierna do stopnia zawinienia obwinionego i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu i nie może być postrzegana jako rażąco surowa.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania i opłatą.